

ἀρματωσιὰ ἡ, ἀρματωσία Ζάκ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων. ἀρματωσίμα Πόντ. (Κερασ.) ἀρματουσία Τσακων. ἀρματωσιὰ σύννηθ. ἀρματωσκιὰ Σίφν. ἀρματουσιὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀρματωσὰ Δ. Κρήτ. Μεγίστ. Προπ. (Πάνορμ.) κ. ἄ. ἀρματωδὰ Σκῦρ. ἀρματουσὰ Σάμ. κ. ἄ. ῥματωσιὰ Σύμ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρματωσιὰ, ὃ ἐκ τοῦ ἀρματωσία < ἀρμάτωσι.

1) Τὸ σύνολον τῶν ὄπλων, ὄπλισμός, πανοπλία σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων.: Βάνει τὴν ἀρματωσιὰ του. Ἀκριβὴ ἀρματωσιὰ σύννηθ. Σιδερένια ἀρματωσιὰ ΚΘεοτόκ. Οἱ σκλάβ. 43. || ῥσμ.

Ἐπούλεσα τὸν μαῦρον μου κι ὅλα τ' ἀρματωσίας
κ' ἐπέρα λιχτρομάκελλον κ' ἐγὼ 'ς σὸν Ἄδ' ἐπῆγα,
ἐλίχτρεψα κ' ἐγρίζεψα καὶ τὴν ἀγάπη μ' εὔρα
(λιχτρομάκελλον = εἶδος σκαπάνης, ἐλίχτρεψα = ἐσκάλισα, ἐγρίζεψα = ἐσκαψα) Κερασ. Τραπ. — Ποιήμ.

Ἐπυμέσα 'ς τὴν ἀρματωσιὰ πατόκορφα κλεισμένους
γυμνὸ βασιτώντας τὸ σπαθὶ ἐρχότουθ θυμωμένους
ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 115.

Με τ' ἄλογά των σκίζουνε τὴν καταχνιὰ τοῦ λόγγου
καὶ βγάζουν τοῖς ἀρματωσιῇς καὶ στέκουν συντροφιά σου
ΓΣουρῇ Ἀπαντ. 2,281. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 6127 (ἐκδ. JSchmitt) «τὰ ἄλογα καὶ τὰ φαρία καὶ τὲς ἀρματωσιῇς» καὶ Διγεν. Ἀκριτ. στ. 219 (ἐκδ. SLambros) «βλέπει καὶ τὴν ἀρματωσιὰ ὅπου 'τον φορεμένος». 2) Τὸ σύνολον τῶν ὀργάνων καὶ ἐξαρτημάτων ἐν γένει τὰ ὅποια εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν κανονικὴν κίνησιν καὶ χρῆσιν τινός, οἷον ὁ ἐξαρτισμός πλοίου, ἱστοί, ἱστία, κῶπαι κττ., τὰ ἐξαρτήματα δικτύων καὶ παντός ἐν γένει ἀλιευτικοῦ ὀργάνου κττ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἡ ἀρματωσιὰ τῆς βάρκας - τοῦ καϊκιῦ κττ. σύννηθ. 3) Ἐπιπλα καὶ πᾶν ἄλλο συντελοῦν εἰς τὴν καλὴν ἐμφάνισιν οἰκίας Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. 4) Τὸ σύνολον τῶν κοσμημάτων ἢ πολυτελοῦς ἐνδυμασίας Εὐβ. Ἡπ. Πόντ. (Τραπ.) Σκῦρ. Στερελλ. κ. ἄ. — ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 65.: Ἐφόρεσεν τὴν ἀρματωσίαν αὐτ'ς Τραπ. Οὔλ' ἡ ἀρματωδὰ εἶναι λιμπιστικὸ πρᾶμα (ἡ ἀρμ. ἐνν. τῆς νεονύμφου) Σκῦρ. Τὰ 'στουδὰ ἐγένταν ἕναν ὀλόχρυσον φορεσίαν με τὰ παπούτζα, με τὰ κουρσία, με ὅλα τ' ἀρματωσίας (τὰ κόκκαλα ἔγιναν μία ὀλόχρυσος φορεσιά με τὰ παπούτσια, με τὰ κροσσία καὶ ὅλα τὰ κοσμήματα. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. || Ποιήμ.

Ἀφίνω γειά, ἠηλὰ βουνά, καὶ σᾶς, κοντοροραχοῦλλες,
ὅπ' ἔχετε ἀρματωσιὰ με χίλια δγὸ στολίδια
ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν. 5) Χρυσὰ κεντήματα ἐνδυμάτων Σκῦρ.

***ἀρματωτός** ἐπίθ. ἀρματουτὲ Τσακων.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀρματώνω.
Ὀπλισμένος. Συνών. ἀρματωμένος (ιδ. ἀρματώνω 1).

ἀρμαχορός ὁ, Κύπρ. (Λεμεσ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμα (Ι) καὶ χορός.
Εἶδος χοροῦ συρτοῦ περὶ οὗ ιδ. ἄρμα (Ι) 2.

ἀρμεγάδι τό, ἀλμεγάδιν Πόντ. (Κερασ.) ἀλμεγάδ' Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρμεγάδι Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. ἀρμιγάδ' Θάσ. Λῆμν. Μακεδ. (Γκιουβ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρμεγάδι.
1) Τὸ ἀμελγόμενον ζῷον (ἐν Πόντ. συνήθως ἡ ἀγελάς): Πόσα ἀρμεγάδια ἔχεις ποῦ βγάζεις τόσο τυρί; Λακων. Φέτους τ' ἀρμιγάδια μας δὲ βγάλαν γάλα Θάσ. Ἐχω ἕναν ἀλμεγάδ'

καὶ δύο στείρα (ἔχω μίαν ἀγελάδα ἀμελγομένην καὶ δύο στείρας) Κρώμν. || Παροιμ. φρ. Καλὸν ἀλμεγάδ' εὔρε (ἐπὶ ἐπιτηδεῖον ἐκμεταλλευομένου χρηματικῶς ἀγαθὸν ἄνθρωπον) Κοτύωρ. Συνών. ἀρμεχτήρι. 2) Ἐπιθετικ., τὸ ἀμελγόμενον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Παροιμ. φρ. Ἀμον ἀλμεγάδιν χτήνον (σὰν ἀγελάς ἀμελγομένη. Ἰδ. προηγούμενην συνών. φρ.) Κερασ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 2,44) «πεντακοσίους τζαγανούς ἀπὲ τὸ Ρήγιν ὅλον ἀρμεγάδια».

ἀρμεγαδιῶνας ὁ, ἀμάρι. ἀρμιγαδιῶνας Λῆμν.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεγάδι καὶ τῆς περιεκτικῆς καταλ. - ῶνας.

Τὸ διαμέρισμα τῆς μάνδρας ὅπου ἀμέλγουν τὰ ζῶα. Συνών. ἀρμεγὸς 5, ἀρμεγῶνας 2, ἀρμεχτούρα.

ἀρμεγάρι τό, Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀρι (ΙΙ).

Τὸ δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀμέλγουν: Σὰν ἕνα ἀρμεγάρι ἦτονε ἡ κεφαλὴ του (δηλ. μεγάλη). Συνών. ἀρμεγᾶς 1, *ἀρμέγι, *ἀρμεγίος, ἀρμεγολόγος, ἀρμεγός 2, ἀρμεγῶνας 1, ἀρμεγώνι, ἀρμεχτήρι, *ἀρμεχτερό.

ἀρμεγάρις ὁ, Κρήτ. Σίφν.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀρις.

1) Ὁ βοσκὸς ὁ κάμνων τὴν ἄμελξιν τῶν ζώων Κρήτ. Σίφν. Συνών. ἀρμεγάτορας, ἀρμεγός 1, ἀρμεχτής.

2) Πληθ. ἀρμεγάροι, δύο ἐπιμήκεις λίθοι ὑψούμενοι ὡς παραστάδες εἰς τὴν εἴσοδον τῆς μάνδρας Κρήτ. Συνών. κοκκαλιάραι.

ἀρμεγαρόλακκος ὁ, Δ. Κρήτ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμεγάρι καὶ λάκκος.

Λάκκος ἀβαθὴς ἐντὸς τοῦ ὁποῖου τοποθετεῖται τὸ δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀμέλγουν διὰ νὰ μὴ ἀνατρέπεται τοῦτο ὑπὸ τῶν κινήσεων τοῦ ἀμελγομένου ζώου.

ἀρμεγᾶς ὁ, Θράκ. (Αὐδήμ.) ἀρμιγᾶς Μακεδ. (Πάγγ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶς.

1) Ἀρμεγάρι, ὁ ιδ., Μακεδ. (Πάγγ.) 2) Μέγας πίθος χρησιμοποιούμενος συνήθως ὡς δοχεῖον τοῦ πετμεζιοῦ Θράκ. (Αὐδήμ.)

ἀρμεγάτορας ὁ, Κρήτ. (Κασιδ.) ἀρμεάτορας Νάξ. (Φιλότ.) ἀρμεατόρος Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ατορας. Τὸ ἀρμεατόρος ἐκ τοῦ πληθ. ἀρμεατόροι.
Ἀρμεγάρις 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡβαλα ἀρμεγάτορα 'ς τὰ ὀζά μου Κασιδ. Κάσσετε δγὸ τρεῖς ἀρμεατόροι νὰ τ' ἀρμέξωμε 'ερά 'ερά (γιερά, γλήγορα) Φιλότ.

ἀρμεγὰ ἡ, Κρήτ. ἀρμεὰ Νάξ. (Φιλότ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμέγω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - γὰ.

Ἡ ποσότης τοῦ ἀμελγομένου γάλακτος ἀσχέτως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἀρμεὰ βραδινὴ - πρωινὴ Φιλότ. Συνών. ἀρμεγιδεγὰ, ἀρμεξεγὰ.

ἀρμεγή ἡ, Κρήτ. — ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 70 — Λεξ. Βλαστ. ἠμουρηγὴ Κάρι.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀμολγή. Τὸ ε παρα τὸ ο διὰ τὸ ἀρμέγω. Πβ. καὶ ἀρμεγός.

1) Ἀρμεγιά, ὁ ιδ., Κρήτ. — ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.: Καίρὸς ἀρμεγῆς ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. 2) Πηλινὴ ὑδρία Κάρι.: ῥσμ.

Ἄν εἶν' καὶ θές με γιὰ φαεῖ, φέρνω σου δγὸ περδίκια,
κι ἂν καὶ θές με γιὰ κρασί, φέρνω ἠμουρηγὴ γεμάτη.

* *Αχον και νά 'τον βολετό νά ξαναστρέφα πάλι
νά νεῖτα τὰ παντέρημα, τὰ προτινά μου κάλλη,
νά πιῶ κρασί με τή 'μουργή νά νυχτοξεφαντώσω.*

* *ἀρμέγι* τό, *ἀρμέδι* Σίφν. *ἀμούργι* Κῶς Ρόδ. Τήλ.
ἀμούργιο Ρόδ.

Εκ τοῦ μεταγν. οὐς. *ἀμόλγιον*.

Ἀρμεγάρι, ὁ ἰδ.

Ἀρμεγιά ἡ, Κίμωλ. Κρήτ. Σίφν. κ.ά. *ἀρμεγὰ* Κρήτ.
ἀρμέα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)

Εκ τοῦ ρ. *ἀρμέγω* καὶ τῆς καταλ. - *ιά*.

Τὸ νά ἀμέλγη τις, ἄρμεγμα ἔνθ' ἄν.: *Ὡρα ἀρμεγᾶς* Κρήτ.
* *Ἰμέα* 'ς τὴν ἀρμεγιά ἤπῃανε τὰ πρόβατα Σίφν. Συνών.
ἄρμεγμα 1, *ἀρμεγμός*, *ἀρμεξι*, *ἀρμεξιά*, *ἀρμέξιμο*,
ἀρμεχτειό, *ἀρμεχτό* (ἰδ. *ἀρμεχτός*).

ἀρμεγιδεῖα ἡ, Κρήτ.

Εκ τοῦ οὐς. * *ἀρμεγίδι* καὶ τῆς καταλ. - *εῖα*.

Ποσότης γάλακτος μιᾶς ἀμέλξεως. Συνών. *ἀρμε-
γξά*, *ἀρμεξξά*.

* *ἀρμεγίος* ὁ, *ἀμουργίος* Κάρπ. *ἀμουργιός* Κάρπ.
— *Λεξ.* Βλαστ. 337.

Εκ τοῦ οὐς. * *ἀρμεγίον* < *ἀρμεγός*. Ἡ μεταβολή
τοῦ γένους κατὰ τὸ *ἀρμεγός*, ὁ δὲ καταβιβασιμὸς τοῦ
τόνου καθὼς εἰς τὸ *ἀργαλειός* ἐκ τοῦ *ἐργαλειό* κττ.
* *Ἀρμεγάρι*, ὁ ἰδ.

ἀρμέγκο τό, Τσακων. *ἀρμέγκο* ὁ, Τσακων.

* Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σάπωνος ὑπολειπόμενον
ύγρὸν.

ἄρμεγμα τό, *ἄλμεγμαν* Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.) *ἄρμεγμα* κοιν. *ἄρμεμα* Ἄνδρ. Εὐβ. (Κο-
νίστρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.
Μεσσ.) Τήν. Χίος κ.ά. — *Λεξ.* Βλαστ. *ἄρμεμαν* Κύπρ.
ἄρμιγμα Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. κ.ά. *ἄρμιμα* Β.Εὐβ.
Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. Στερεῖλ. κ.ά. *ἄρμιμαν* Λυκ. (Λι-
βύσσ.) *ἄρδεμα* Σκῦρ. *ῥμέμα* Ρόδ.

Εκ τοῦ ρ. *ἀρμέγω*.

1) * *Ἀμελγμα* κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ. κ.ά.): *Καιρὸς γιὰ ἄρμεγμα. Χύθηκε τὸ γάλα ἀπάνω
'ς τ' ἄρμεγμα κοιν. Τοῦ χτηνί' τ' ἄλμεγμαν* Τραπ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. *ἀρμεγιά*. β) * *Ἀντλησις* οἴνου ἐκ τοῦ βαρελ-
λίου Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.) γ) Ἡ ἀπὸ τοῦ δένδρου συλ-
λογὴ τῶν ἐλαίων (Ἀθηνᾶ 28,312). δ) *Μεταφ.* ἡ δι'
οἰουδήποτε τρόπου χρηματικὴ ἢ ἄλλη τις ἐκμετάλλευσίς
τινος πολλαχ. 2) Τὸ ἀμελγόμενον ζῶον Θράκ. (Σαρεκκλ.
Τσακίλ.) Τήν.: *Δὲν ἔχει ἄρμεμα* Τήν.

ἀρμεγμός ὁ, ἀμάρτ. *ἀρμεμός* Κρήτ. Παξ.

Εκ τοῦ ρ. *ἀρμέγω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

* *Ἀρμεγμα* 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Ἀρμεμὸ δὲν ἔχουνε τὰ ὀζᾶ*
(εἶναι δηλ. πάμπολλα) Κρήτ.

ἀρμεγολόγος, ὁ, ἀμάρτ. *ἀρμεολόγος* Θήρ.

Εκ τοῦ ρ. *ἀρμέγω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *λόγος*.

Τὸ δοχεῖον τοῦ ἀρμέγματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρμε-
γάρι*.

ἀρμεγόμαντρα ἡ, ἀμάρτ. *ἀρμεόμαντρα* Νάξ. (Φιλότ.)

Εκ τοῦ ρ. *ἀρμέγω* καὶ τοῦ οὐς. *μάντρα*.

Διαμέρισμα τῆς μάνδρας ὅπου ἀποχωρίζονται καὶ ἀμέλ-
γονται τὰ αἰγοπρόβατα. Πβ. *ἀνεβάτης* 4.

ἀρμεγός ὁ, *ἀλμεγός* Χίος *ἀμουργός* Κῶς. Σύμ. Τήλ.

— *Λεξ.* Βλαστ. *ἀρμεγός* Ἡπ. Θήρ. Ἰκαρ. Κάρπ. Κρήτ.

Κύθηρ. Κύθν. Κῶς Λέρ. Μῆλ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)
Χίος κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,38 — *Λεξ.* Βλαστ. *ἀρμι-
γός* Λέσβ. (Ἀγιάς. κ.ά.) *ἀρμεός* Ἀμοργ. Θράκ. Ἰκαρ. Κῶς.
Κίμωλ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Φιλότ.) Νίσυρ.
Σέριφ. Σίφν. Σῦρ. κ.ά. *ἀρδεός* Σκῦρ. *ἀρμεὸ* τό, Ἀνάφ.

Εκ τοῦ ἀρχ. οὐς. *ἀμολγός* (διαφόρου τοῦ Ὀμηρικοῦ
ἀμολγοῦ) ἀναφερομένου ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. 86,11 καὶ
129,7 διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. * *ἀρμογός*, ὁ ὁποῖος ἐγινε
ἀρμεγός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ρ. *ἀρμέγω*. Ἰδ. ΣΨάλτην
ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 111 κέξ. Πβ. καὶ
HDawic ἐν Byzant. Zeitschr. 27,225. Ὁ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2,120 ἐτυμολογεῖ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ *ἀρμέγω*.

1) Ἐκεῖνος ποῦ ἀμέλγει, ὁ ἀμέλγων Κῶς. Κῶς. Ἡ σημ.
καὶ ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. 129,7 «ἀμολγός ὁ ἐκπιάζων τὰ πρό-
βατα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρμεγάρις* 1. 2) Ἀγγεῖον
εἰς τὸ ὁποῖον ἀμέλγουν Ἀμοργ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Ἰκαρ.
Κάρπ. Κῶς. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Λέρ. Λέσβ. Μῆλ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Σέριφ. Σίφν.
Σύμ. Σῦρ. Τήλ. Χίος κ.ά. — ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. — *Λεξ.*
Βλαστ.: Ἄσμ.

*Μιὰ μονοβύζαν ἤρμεξεν κ' ἐννεὰ ῥμεγούς ἐπιάσε
κι ἄλλην διβύζαν ἤρμεξεν κι ἄλλους ἐννεὰ ἐπιάσε*

Χίος

*Εἴκοσι ῥμεγούς θὰ θέλῃς καὶ καζάνια δεκοχτὼ
καὶ σκαφίδια κι ἀμουργούς νὰ μὴν ἔχουν μετρημὸ*

Κῶς. — Ποίημ.

*Ν' ἀρμέγῃς κάθε πρόβατο κ' ἐννεὰ ῥμεγούς νὰ βγάξης,
ν' ἀρμέγῃς κάθε γίδι σου κι ἄλλους ἐννεὰ νὰ βγάξης*

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μ. Ἐτυμολ. 86,11
«ἀμολγός σημαίνει . . . σκεῦος ἐν ᾧ ἀμέλγουν τὸ γάλα οἱ
ποιμένες». Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρμεγάρι*. β) Ἀγγεῖον

εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάστη γυνὴ μετὰ τὸ ἄρμεγμα χύνει τὸ γάλα
πρὸς κοινήν τυροκομίαν Νάξ. (Γαλανᾶδ.) γ) Ἀγγεῖον
ιδίας κατασκευῆς πρὸς διήθησιν καὶ καθαρισμὸν τοῦ γά-
λακτος Σκῦρ. δ) Δοχεῖον ἔχον εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος
σωλῆνα διὰ τοῦ ὁποῖου χύνεται τὸ ὑγρὸν Πελοπν. (Λακων.)

ε) Δοχεῖον πρὸς ἀντλησιν ὕδατος Ἀνάφ. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. *ἀνασυρτάρι*. ς) Ἡ θηλὴ τοῦ μαστοῦ γαλακτο-
φόρου ζῴου Θήρ. 3) Ἡ ὥρα τοῦ ἀρμέγματος Κῶς. 4)

Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἀμέλγονται τὰ πρόβατα Τήλ.
5) Ὁ τόπος ὅπου ἀμέλγουν Λέσβ. (Ἀγιάς.): *Κάθα
μαριόλους κάθιτι 'ς τὸν ἀρμιγὸ τοῖ τζ'δᾶ τοῦ μ'νιάτ'κον.*
Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρμεγῶνας* 2.

ἀρμεγοχάρανα τά, ἀμάρτ. *ἀρμεοχάρανα* Σίφν.

Εκ τῶν οὐς. *ἀρμεγοὶ* καὶ *χαρανιά*.

Τὸ σύνολον τῶν ἀγγείων καὶ τῶν συνέργων τῆς γαλα-
κτοκομίας.

ἀρμέγω, *ἀλμέγω* Ἡπ. (Ζίτσ.) Καππ. (Ἀνακ. Σίλατ.
Σινασσ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *ἀλμέγω* Πόντ. (Ὀφ.
Τραπ.) *ἀλμέζω* Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Τελμ. Φερτ.)
ἀρμέγω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ.) *ἀρμέω* Ἀμοργ. Ἄνδρ.
Ἀπουλ. (Καλημ.) Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Καλαβρ. Κάρπ. Κέως
Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ. κ.ά.)
Παξ. Σέριφ. Σίφν. κ.ά. *ἀρμέγον* βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πε-
λοπν. (Μάν.) *ἀρμέον* Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μα-
κεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά. *ἀρμέζ-ζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἀἰμέγον* Σα-
μοθρ. *ἀρδέον* Σκῦρ. *ῥιμέζω* Καππ. (Φάρας.) *ῥμέω*
Κίμωλ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ. *ῥουμέω* Σύμ.

Τὸ μεσν. *ἀρμέγω*, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀμέλγω* διὰ τοῦ
διαμέσου τύπ. *ἀλμέγω* γεννηθέντος κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ.

Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1917) 189. "Ὅτι ἡ λ. μεσν. μαρτυρεῖ τὸ οὐσ. ἀρμεγάδι, ὃ ἰδ. Περὶ τῆς τροπῆς τοῦ λ εἰς ρ πβ. ἀδελφός - ἀδερχός, ἀλμη - ἄρμη κττ. Περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ι ἐν τῷ ἀλιμέγω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,4.

1) Ἐκπιέζων τοὺς μαστοὺς ζῶον ἐξάγω τὸ γάλα, ἀμιέλω κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Τελμ. Φάρασ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρμέγω τὴν ἀγελάδα - τὴν κατοίκα - τὸ πρόβατο - τὰ γαλάρια - τὰ πράματα κττ. κοιν. Ἀλμέγω τὴν ἀγελάδα Κερασ. Ἀρμέγου τὴ γίδα καὶ τυροκομοῦ Μάν. Ἀλμέγω τ' αἰῖδ' - τὸ πρόβατον - τὸ χτήνον Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἐλίμεξα τὸ ζῶ Ὁφ. Χαοῦ τὸ ζῶ ζόρικα ἀλιμέται (αὐτὸ τὸ ζῶον δύσκολα ἀμέλγεται) Ὁφ. Τὸ χτήνο μ' ἄλλο κ' ἀλμέχεται (ἡ ἀγελάδα μου δὲν ἀρμέγεται πλέον. κ' ἀλμέχεται ἐκ τοῦ κ' ἀλμέχεται) Κοτύωρ. || Φρ. Ἐνα γάλα τὴν ἀρμέγω (λ. γ. τὴν ἀγελάδα, ἥτοι ἅπαξ τῆς ἡμέρας τὴν ἀμέλω) Σῦρ. Βάλ' τα πάλι νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ τῶν ἐπανερχομένων εἰς τὸν αὐτὸν λόγον ἢ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν) πολλαχ. Ἀιτι νὰ τ' ἀρμέξουμε (νὰ οὐρήσωμεν) Μακεδ. (Βλάστ.) || Παροιμ. φρ. Καλὴ ἀγελάδα βρῆκε κι ἀρμέγει! (ἐπὶ τοῦ ποικιλοτρόπως ἀποσπῶντος παρὰ τινος χρήματα ἢ ἄλλας ὑλικὰς ὠφελείας). Τὸν ἔχει ἀγελάδα καὶ τὸν ἀρμέγει (συνών. τῇ προηγούμενῃ) πολλαχ. Πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ ἐπαναλήψεως ἀποτυχόντος ἔργου) Πελοπν. (Γορτυν.) Φέρ' τα νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ παρουσιαζομένης δυσκολίας ἢ ἀνεπανορθώτου κακοῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Βάρ' τα πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ ἀνωφελοῦς πλέον ἐπαναλήψεως συζητήσεως) Μακεδ. (Καταφύγ.) Βάλε τα πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ δυστρόπου ἐπαναφέροντος πάντοτε τὰς αὐτὰς ἀντιρρήσεις) Κρήτ. || Παροιμ. Ἀρμεγε λαγούς καὶ κούρενε χελῶνες (ἐπὶ ματαιοπονίας) πολλαχ. Μᾶς ἐφάγαν τὸ χορτάρι, βάρ' τα νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος προφάσεις τιμωρίας ἢ ἐκδικήσεως) Πελοπν. (Λακων.) Θέλεις ρούφα κι ἄρμεγε, θέλεις ἄρμεγε καὶ ρούφα (ἐπὶ ἔργων ὁμοίων ἐν τῇ παρουσιαζομένῃ δυσκολίᾳ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν) Ἡπ. || Ἀσμ.

Ῥόμαν τὸ Γιάννην κ' ἔλουσα καὶ 'ς σὸ κουνὶν κ' ἐθέκα, Ῥόμαν τὰ χτήνᾱ κ' ἔλμεξα καὶ 'ς σὸ μαντρίν κ' ἐφέκα Πόντ.

Κι ἀκμὴν τὸν Γιάννη κ' ἔλουσα, 'ς τὸν ἄγι-Γιάννη κ' ἔθηκα, κι ἀκμὴν τὰ χτήνᾱ κ' ἔλμεξα, μεσημέριν κ' ἐποίκα

Καππ. Καὶ ἀμτβ. παράγω γάλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ μονοβύζικο ζῶ κ' εἶναι ἀρμέει πλεονέκτερο, μάτι νὰ μὴ δὸ πιάση, παρὰ νὰ 'θεν ἔχει τέσσερεις ρῶες. β) Συνθλίβω, πιέζω τι πρὸς ἐξαγωγήν ὑγροῦ ἢ ἄλλου τινός, ἐκπιέζω Ἀμοργ. Ἡπ. κ.ά.: Ἀρμέου τοῦ προουκάλ' γιὰ νὰ βγῇ οὐ ἔμπρους (προουκάλ' = δοθιὴν) Ἡπ. Ἀρμέγω τὸ πιτσουλικὸ (πιάνω τὸν φελλὸν τοῦ σάκκου τῆς τράτας καὶ τὸν τινάζω διὰ νὰ ἔλθουν τὰ ψάρια ἐμπρὸς) Ἀμοργ. 2) Μεταγγίζω, ἐπὶ οἴνου μεταφερομένου ἀπὸ τοῦ ληνοῦ εἰς βαρέλλια Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. κ.ά.): Ἀρμέγω τὸ κρασί Καλάβρυτ. Κορινθ. 3) Δρέπω, συλλέγω, ἐπὶ καρπῶν συνήθως τῆς ἐλαίας κατὰ τρόπον ἀμέλξεως (ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 46 (1935) 214) Ἀμοργ. Ἡπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Ἀργολ.) κ.ά.: Ἀρμέγω τοῖς ἐλαῖς Ἀμοργ. Ἀργολ. Πρέβ. β) Κατ' ἐπέκτ. πορίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἀποὺ 'κεῖν' τ' ἀμπιλάκ' ἀρμέου κι ζῶ Αἰτωλ. Ἐχ' κατ' χουραφάκια, οὐλ' ἀποὺ 'κεῖν' ἀρμέει αὐτόθ. 4) Μεταφ. λαμβάνω συνεχῶς παρὰ τινος χρήματα ἢ ἐπιτυχάνω ἄλλας ὠφελείας πολ- λάκις δι' ἐπιμόνων καὶ ὀχληρῶν αἰτήσεων ἢ καὶ λάθρα, ἐκμεταλλεύομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.

κ.ά.): Τὸν ἀρμέγει. Τὸν ἄρμεξε δυνατά. Τὸν ἀρμέξανε καλὰ κοιν. Τὸν πιδὶ ἄρμιξι τοὺν πατέρα τ' Ἡπ. Καλὰ τοὺν ἀρμέξανι Σάμ. Ἐχου τ'ς γουνέουζ-ου-μ' ἀκόμα κι οὐλον κατ' ἀρμέου (ἔχω τοὺς γονεῖς μου ἀκόμη καὶ συνεχῶς κατὰ τοὺς παίρνω) Αἰτωλ. Ἀ σὲ 'ρουμέξη θέλει (ἄ = θά) Σύμ. Ἀλμέγω ἔναν ποὺ ζουμίζ' (ποὺ ζουμίζει, ἔχει ζουμί, χρήματα) Τραπ. Καλὰ καλὰ ἔλμεξεν αὐτον Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Ἐρμεξέ με ὡς τὸ κόκκαλο (μοῦ πῆρε ὅ,τι εἶχα) Κρήτ. Συνών. τρυγῶ.

Πβ. ἀρμεύω.

ἀρμεγῶνας ὁ, Ἡπ. Χίος — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,68 — Δεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀμέλγων μετοχ. τοῦ ἀρχ. ρ. ἀμέλω κατ' ἀναλογ. τῶν περιεκτικῶν εἰς - ὦνας. Ἰδ. GHatzidakis Einleit.*143 σημ.

1) Ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀμέλγουν Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγᾶρι. 2) Τὸ διαμέρισμα τῆς μάνδρας ὅπου ἀμέλγουν τὰ ζῶα Ἡπ. Χίος — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. — Δεξ. Βλαστ.: Ἀσμ.

Ὅντας σειοτῆς καὶ λυγιστῆς καὶ μπῆς 'ς τὸν ἀρμεγῶνα, μέσα καθριά σου χαίρεται, ψυχὴ σου καμαρώνει

Χίος — Ποίημ.

Σ τὸν ἀρμεγῶνα ὁ πιστικὸς νὰ φέρῃ τὸ κοπάδι,

νὰ στρέφουν ἀπὸ τὲς βοσκὲς 'ς τὴν κούρνια τὰ πουλλάκια ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀρμεγαδιῶνας, ἀρμεγὸς 5, ἀρμεχτούρα.

ἀρμεγῶνι τό, ἀμάρτ. ἀρμεῶνιν Ἰκαρ. ἀρμεῶνι Ἄνδρ. ἀρμεῶνι Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμεγῶνας.

Ἀρμεγῶνας 1, ὃ ἰδ.

ἀρμεγωσουρώνω ἀμάρτ. ἀρμεωσουρώνω Κύθν.

Ἐκ τῶν ρ. ἀρμέγω καὶ σουρώνω.

Ἐγγέω τὸ ἐκάστοτε ἀμελγόμενον γάλα ἐντὸς ἀνηρτημένου σακκουλλίου ἐκ πυκνοῦ παννίου, ἵνα διηθουμένου τοῦ ὁροῦ μείνῃ ἢ συμπαγεστέρα οὐσία ὡς εἶδος τυροῦ.

ἀρμελοκόβομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμὸς καὶ τοῦ ρ. μελοκόβομαι ἀντὶ ἀρμομελοκόβομαι ἀποβληθείσης κατ' ἀνομ. τῆς συλλαβῆς μο.

Αἰσθάνομαι ἀτονίαν εἰς τὰς ἀρθρώσεις τοῦ σώματος ἐκ πυρετοῦ ἢ τρόμου: Δὲν ἤξερω καθ' ἀπόγιομα τί ἔχω κι ἀρμελοκόβομαι. Τὴν ὥρα ποὺ τ' ἄκουσα ἀρμελοκόπηκα. Δὲν ἤξερω γιατί εἶμαι σὰν ἀρμελοκομμένος! Πβ. ἀρμοκόβομαι (ἰδ. ἀρμοκόβω 1).

ἀρμενάλι τό, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄλι.

1) Μικρὸν παράθυρον τῆς στέγης τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ τὸν ἀερισμὸν τῆς οἰκίας: Ἀνέβηκε ν' ἀνοίξῃ τ' ἀρμενάλι νὰ πάρῃ ἀέρα τὸ σπίτι. 2) Ἡ ἀνωτάτη ὀροφὴ τῆς οἰκίας: Φρ. Ἀνέβηκε ἀπὸν 'ς τ' ἀρμενάλι (εἰς μέρος ὑψηλόν). 3) Οἰκία μεγάλη καὶ παρημελημένη καὶ εἰς τὸν ἀνεμὸν ἐκτεθειμένη: Τί μ' ἔφερρες νὰ κάτσω σὲ τοῦτο τ' ἀρμενάλι ποὺ δὲν ἔχει μιὰ ζεστὴ γωνιά; Συνών. ἄρμενο 3.

ἀρμενᾶς ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄς.

Ἀνεμόμυλος.

ἀρμενᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀρμενάτη Κύθηρ. Νάξ. (Κινίδ.) Ρόδ. ἀρμενᾶτα τά, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οσ.

1) Ὁ διατεταγμένος λοξῶς, ἐπὶ τῶν κρηθρῶν (ἢ ὑπὸ τὰς μελισσῶν λοξὴ διάταξις τῶν κρηθρῶν ἐν τῇ κυψέλῃ κατὰ τὸν τρόπον ὅμοιον πρὸς τὴν λοξὴν τῶν ἱστίων πλοίου διάταξιν ἀποδίδει περισσότερον μέλι): Ἀρμενᾶτες πίττες Κινίδ. Ρόδ. Κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν μελισσῶν ποῦ κατασκευάζουν τοιαύτας κρηθράς καὶ ἐπὶ τῶν περιεχομένων κυψελῶν: *Ἡδρα τὲς γυψέλες μου ἢ τὲς μέλισσές μου ἀρμενᾶτες* Ρόδ. *Μέλισσα ἀρμενάτη* Κύθηρ. Πβ. ἄρμενο 1 δ.

2) Οὐδ. πληθ. οὐσ., εἶδος λευκῶν σύκων Ἀμοργ.

ἀρμενεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις.

1) Κινουμαι βραδέως, ἀργοπορῶ, βραδύνω Πόντ. (Χαλδ.) Πβ. φρ. *ἄμον Ἀρμέντις* (ὡς Ἀρμένιος βραδύς). 2) Καταλαμβάνομαι, κατέχομαι ὑπὸ ἰσχυροῦ πείσματος, οὐδαμῶς μεταπειθομαι Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Πβ. ἀρμενίζω (II).

ἀρμένι τό, Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. ἀρμέν' Θεσσ. (Καρδίτς.) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Γρεβεν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὄρμινον κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ Ἀρμένις. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 443 κέξ.

Διάφορα φυτὰ μὲ τὸ κοινὸν χαρακτηριστικὸν ὅτι καπνίζονται αἱ λεχῶνες, ὅταν ἀρμενίζονται (ἰδ. ἀρμενίζω II) 1) Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) α) Πύρεθρον τὸ παρθένιον (pyrethrum parthenium). Συνών. βάλσαμο, βασκαντιῆρα. β) Χαμαίμηλον τὸ κοινόν (matricaria chamomilla). Συνών. τ' αἰ-Γεωργίου τὸ λουλουδάκι (ἰδ. αἰ-Γεωργίς 1), ἀγεωργίτικο (ἰδ. ἀγιγεωργίτικος 2), ἀγιολούλουδο 2, Ἀρμένις 9, ἀρμένος 2, χαμόμηλο. γ) Ἀνθεμὶς ἢ Χία (anthemis Chia). δ) Εἶδη χρυσανθέμων. 2) Τὸ φυτὸν ἐλελίσφακον τὸ ὄρμινον (salvia horminum). Συνών. καυλόχορτο, σαρκοθρόφι. [**]

Ἀρμενία ἢ, λόγ. κοιν. Ἀρμενιά πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ὄν. Ἀρμενία.

1) Τὸ γεωγραφικὸν ὄνομα Ἀρμενία καὶ κατ' ἐπέκτασιν τόπος ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων κατοικούμενος κοιν.: Ἀσμ.

Ἐμένα τὸ πουλλί μου λείπει 'ς τὴν Ἀρμενιά, μήτε γραφὴ μου στέλνει μήτε ἀπηλογιὰ Αἴγιν.

Ἐκεῖς τοῦς χήρας τὸ παιδί, τοῦς Ἀρμενιάς τὸ γγόνι (τὸ ἐξ Ἀρμενίας ἢ καὶ ἐξ Ἀρμενίων γονέων καταγόμενον) Καπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρμενιά Ἀττικ. Πελοπ. (Ἀρχαδ. Μάν.) Ρόδ. *Βουνὸ τῆς Ἀρμενιάς* Πελοπ. (Μαντίν.) 2) Πληθος Ἀρμενίων ἀγν. τόπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀρβανιτιά, Τουρκιά κττ.

ἀρμενιά ἢ, Χίος (Πιτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο.

Ὁ ὑφαντικὸς ἱστός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργαλειὸ 2.

ἀρμενιάζω ἀμάρτ. ἀρμινιάζου Θεσσ. Θράκ. (Κομοτ.) Μέσ. ἀρμινιάζουμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) κ.ά.

Κατὰ ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 459 κέξ. ἐκ τοῦ ἀρμενίζω (II), κατὰ ΣΚυριακίδ. ἐν Λαογρ. 8 (1925) 467 κέξ. ἐκ τοῦ ὄν. Ἀρμένις.

Ἀμτβ. πάσχω ἀπὸ ἐπιλόχιον πυρετὸν ἢ διανοητικὴν διατάραξιν ἐξ ἐπηρείας δαίμονος, ἐπὶ λεχοῦς Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) κ.ά.: Ἡ λι-

χοῦσα νὰ μὴν ἀπουμ'νίσῃ' μουνάχ' τ'ς, γιατί ἀρμινιάζ' Κομοτ. Ἡ λιχῶνα ἀρμινιάζιτι Θεσσ. Ἡ λιχῶνα ἀρμινιάσκι Ἀδριανούπ. Μετβ. προξενῶ ἀσθενεῖαν ἢ διανοητικὴν διατάραξιν, ἐπὶ λεχοῦς Θεσσ. κ.ά.: Ἐπφδ. *Μὴ ἀρμένιασι ἢ μάννα μ'*, μὴ ἀρμένιασι ἢ *babāz-ou-μ'*, μὴ ἀρμένιασαν τὰ ξαδέρφια μ' Θεσσ. Συνών. ἀρμενίζω (II) 3.

ἀρμένιασμα τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενιάζω.

Ὁ ἐπιλόχιος πυρετὸς ἢ ἡ διανοητικὴ διατάραξις λεχοῦς ἐξ ἐπηρείας δαιμονικῆς. Συνών. ἀρμένισμα (II) 2.

ἀρμενιάτικα τά, Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀρμενιάτικος.

Τὸ ἐκ βασκανίας προερχόμενον κακόν, ἀσθενεῖά τις, ἐπὶ λεχοῦς καὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους: *Καλόθεσε δὴ λεχοῦσα 'ς τὸ κρεββάτι, ἔκανε ὅ,τι ἤξερε γιὰ νὰ μὴ πάθουνε τὸ παιδί κ' ἢ μάννα ἀπὸ νυχτοπάτημα κὶ ἀρμενιάτικα* (ἐκ παραδ.)

ἀρμενίδι τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενίζω (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Τὸ θαλάσσιον ζῷον ἀργοναύτης ἢ ἀργῶ (argonauta argo) τοῦ γένους τῶν μαλακίων (mollusca) τῆς τάξεως τῶν κεφαλοπόδων (cephalopoda), ὁ τῶν ἀρχαίων ναυτίλος ἢ ποντίλος. Συνών. ἀρμενιστάρι. [**]

ἀρμενίζω (I) κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀρμενίζω Χίος (Καρδάμ.) ἀρμενίζω Σίφν. Τήλ. ἀρμενίζου Τσακων. ἀρμινίζου βόρ. ιδιῶμ. ἀρμινίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρμενῶ Πελοπ. (Λακων. Πάτρ.) κ.ά. — Passow 294 ἀρμινῶ Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ῥμινίζω Νίσυρ. κ.ά. ἀρμανίζω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀρμενίζω. Ἰδ. ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 459 κέξ. Ὁ περισπώμενος τύπ. ἀρμενῶ ἐσχηματίσθη διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀορ. τῶν εἰς -ίζω καὶ τῶν εἰς -άω καὶ -έω ρ. καθὼς καὶ χαιρετίζω-χαιρετῶ, ψηφίζω-ψηφῶ κττ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272. Τὸ ἀρμανίζω κατ' ἀφομ. ἐξακολουθητικήν.

Α) Ἀμτβ. 1) Ταξιδεύω διὰ θαλάσσης, πλέω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πλοίων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων.: *Ὀλη τὴ νύχτα ἀρμενίζαμε. Τέσσερεις μέρες ἀρμενίζαμε 'ς τὸ πέλαγος πολλαχ. Ἀρμενίζεν ἓνα μῆνα, δυὸ μῆνες, ἓνα χρόνον, δυὸ χρόνια, ἔσωσεν τὸ ἀπόσωσεν σὲ μίαν ἐρημίαν* (ἐκ παραμυθ.) Μεγίστ. *Σηκών-νιτι τοὺν καράβιν 'ς τὰ παννιά, ἀρμινίν-νει μίαν ἡμέραν, δυὸ μέρις Λιβύσσ. Καράβια ἀρμινᾶνι Αἰτωλ. || Φρ. Ἀρμενίζω πρίμα* (πλέω ἐξ οὐρίας, οὐριοδρομῶ) Ἀρμενίζει καλὰ (μεταφ. διοικεῖ καλῶς τὰ τοῦ οἴκου κττ.) *Ποῦ ἀρμενίζεις; ἢ ποῦ ἀρμενίζεις ὁ νοῦς σου;* (πρὸς ἀνθρώπον ἀφηρημένον ἢ ἀπάγοντα ἑαυτὸν ἐκ τῶν ὀρθῶν σκέψεων καὶ ἔργων καὶ ἀποτυγχάνοντα) σύνηθ. || Παροιμ. φρ. *Π' ἀρμενίζεις μπρὸς πάει* (ὁ ἐργαζόμενος προκόπτει καὶ εὐημερεῖ) Μεγίστ. *Ὅποιος ξέρει κὶ ἀρμενίζει δὲ φοβάται τὴ φουρτούνα* (ἐπὶ τοῦ γνωρίζοντος νὰ ὑπερβάλλῃ τὰς δυσχερείας τῆς ζωῆς) Ζάκ. *Κατὰ π' ἀρμενίζει θὰ πέση ἔξω* (ἐπὶ τοῦ σπατάλου) Ἀπύρανθ. || Παροιμ.

Ἐχετε γειά, γειτόνισσες, κ' ἐγὼ ψηλ' ἀρμενίζω

(εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀλαζονευομένου) Θήρ. κ.ά. Γνωμ.

Γέρω βορῆ ἀρμενίζε καὶ νότο παλληκάρι

(βραχυλογικῶς ἀντὶ μὲ γέρω βορῆ, μὲ παλληκάρι νότο, ἥτοι ταξίδευε ἀφόβως, ἀν παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι, καθ' ἃς πνέει βόρειος ἄνεμος, διότι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γίνῃ ἰσχυρότερος καὶ θιστῶν τὴν θάλασσαν τρικυμιωδεστέραν, τοῦναντίον δὲ προκειμένου περὶ τοῦ νοτίου ἀνέμου ταξί-

